

РЕШЕНИЕ

№ 2226

гр. Бургас, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НЕВЕНА ИВ. КОВАЧЕВА

при участието на секретаря СТАНКА Д. ДОБРЕВА
като разгледа докладваното от НЕВЕНА ИВ. КОВАЧЕВА Гражданско дело
№ 20232120104504 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на „Кей Енд Ви“ ООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от П.И.П., срещу „СТФ Комерс“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от Я.Д.С., за приемане за установено спрямо ответника, че дължи на ищеца сума в размер на 454,72 лева главница, дължима по фактури № 9370/31.07.2018 г. и № 9582/30.09.2018 г., ведно със законна лихва върху главницата от подаване на заявлението – 20.06.2023 г. до изплащането ѝ, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 3720/2023 г. на БРС.

Ищецът твърди, че между страните са били налице търговски отношения по сключени договори за изработка, като ищецът е извършил в полза на ответника услуги по изпиране на хотелско бельо, за което са издадени фактури № 9281/30.06.2018 г. на стойност 358,20 лева, фактура № 9370/31.07.2018 г. на стойност 420,30 лева и фактура № 9582/30.09.2018 г. на стойност 34,42 лева. Задължението по първата фактура е заплатено в срока за възражение срещу заповедта за изпълнение.

Моли се за уважаване на претенциите и присъждане на съдебно – деловодни разноски.

Ответната страна чрез процесуален представител е оспорила иска по основание и размер. Посочила е, че не е възлагала на ищеца дейностите, описани във фактурите. Прави възражение, че задълженията по двете фактури са погасени по давност. Моли за отхвърляне на иска и присъждане на разноски.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните

по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Правната квалификация на предявените иски е чл. 79, ал. 1, предл. първо по реда на чл. 422 ГПК и чл. 86 ЗЗД.

За да бъде уважен предявеният иск за главница, ищецът е следвало да докаже кумулативното наличие на следните предпоставки: наличие на облигационно отношение, по силата на което за страните са възникнали определени права и задължения, виновно неизпълнение на договорни задължения от страна на ответника, а в тежест на ответното дружество е било да установи извършено надлежно плащане на договореното възнаграждение.

Между страните са били налице търговски отношения по повод сключен договор за изработка, по силата на който ищцовото дружество е извършило услуга по изпиране на хотелско бельо – правоотношение, носещо типичните белези на договор за изработка, по което ищецът е изпълнител, а ответното дружество възложител. С плащането на фактура № 9281/30.06.2018 г. на стойност 358,20 лева в хода на заповедното производство възложителят – ответник е признал съществуването на облигационно отношение по повод посочените във фактурата услуги.

По отношение на задълженията по другите две фактури и направеното от ответника възражение, че не е възлагал на ищеца извършване на дейностите, по повод на които са издадени фактурите, съдът намира следното:

По делото са приети като доказателства фактура № 9370/31.07.2018 г. на стойност 420,30 лева и фактура № 9582/30.09.2018 г. на стойност 34,42 лева, издадени от „Кей енд ви“ ООД с получател „СТФ Комерс“ ЕООД, като за основание за издаването е посочено „изпиране на бельо – хотел“. Представени са и дневниците за продажбите на „Кей енд ви“ ООД за м. 07 и 09.2018 г. Дружеството е депозирало пред ТД на НАП справка – декларация за данъчните периоди 07 и 09.2018 г., в които са включени и процесните фактури.

Ищецът счита, че има представени по делото достатъчно доказателства, установяващи редовно воденото счетоводство на дружеството, поради което и на основание чл. 182 ГПК счетоводните книги са достатъчно доказателство за установяване основателността на иска.

Съдът намира становището на процесуалния представител на ищеца за неправилно. В практиката на ВКС (напр. Решение № 62 от 25.06.2009 г. по т. д. № 546/2008 г., II т. о., Решение № 8 от 22.02.2011 г. по т. д. № 546/2008 г., I т. о., Решение № 218 от 05.07.2011 г. по гр. д. № 775/2010 г., III т. о., Решение № 187 от 24.01.2013 г. по търг. д. № 436/2012 г., II т. о. и др.) е дадено тълкуване, че вписванията в счетоводните книги са частни свидетелстващи документи, чиято доказателствена сила не е равнозначна на материална доказателствена сила на официални свидетелстващи документи, независимо от разпоредбите на чл. 182 ГПК, респ. чл. 55 ТЗ. По смисъла на закона те имат възможна (при

съгласие на страните) доказателствена сила, която не се презумира и подлежи на доказване, а по начало – на преценка, с оглед всички обстоятелства по делото (чл. 182 ал. 1 ГПК). В множество съдебни решения на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК - Решение № 96/26.11.2009 г. по т. д. № 380/2008 г., I т. о., Решение № 47/08.04.2013 г. по т. д. № 137/2012 г. на II т. о., Решение № 109/07.09.2011 г. по т. д. № 465/2010 г., II т. о., Решение № 46/27.03.2009 г. по т. д. № 454/2008 г., II т. о., Решение № 42/19.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г., II т. о., Решение № 166/ 26.10.2010 г. по т. д. № 991/2009 г., II т. о., Решение № 23/07.02.2011 г. по т. д. № 588/2010 г., II т. о., Решение № 30/08.04.2011 г. по т. д. № 416/2010 г., I т. о., е прието, че първичните счетоводни документи и вписванията в счетоводните книги следва да се преценяват от съда според тяхната редовност и съобразно другите доказателства по делото.

Действително ответникът не е оспорил редовността на воденото от ищеца счетоводство, но записванията в счетоводството на ищеца не са подкрепени от никакви други доказателства, поради което и при изрично оспорване от страна на ответника съдът не може да ги цени като доказателство, безспорно установяващо наличието на посочените във фактурите облигационни отношения. Представените по делото фактури не носят подпис на възложител, не са представени доказателства същите да са осчетоводени от ответника и по тях да е ползван данъчен кредит, не са ангажирани никакви доказателства, установяващи параметрите на сключените между страните договори и предоставяне на посочената във фактурите услуга от страна на ищцовото дружество. В Решение № 67/31.07.2015 г. по т. д. № 631/2014 г. на ВКС, II т. о. е прието, че фактурата е частен свидетелстващ документ и при липсата на подпис на получател тя не представлява годно доказателство за извършени фактически действия по получаване и приемане на стоките (в случая услуги), нито пък доказателство за облигационна връзка между страните. Съдебната практика приема също, че фактурите могат да послужат като доказателство за сключване на договора и за възникване на отразеното в нея задължение, но само при наличие на други доказателства, които могат да се ценят като признания за съществуващата облигационна връзка. Неподписаната от получателя фактура, която не е отразена в счетоводните регистри на получателя, не е вписана в дневниците за покупко-продажби и справките – декларации по ЗДДС и по която не е ползван данъчен кредит от задължената страна сама по себе си не установява съответното правоотношение.

Ето защо и предвид липсата на други доказателства за наличие на облигационна връзка между страните, съдът намира, че сами по себе си тези фактури не установяват по безспорен начин сключването на договори за услуга по изпиране на хотелско бельо и изпълнението на задълженията на ищеца по тях, както и поемане на задължение от страна на ответника да заплати цената на услугите, посочена във фактурите. Поради това претенциите следва да бъдат отхвърлени.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца се дължат разноски, направени в заповедното производство, в размер на 187,27 лева, съразмерно на стойността на фактурата, по която е налице плащане от страна на ответника в хода на заповедното

производство. Тъй като плащането на претендираната сума е извършено след депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, следва да се направи изводът, че именно ответникът с поведението си е станал причина за завеждане на делото, като е платил дължимата сума след образуване на делото.

На ответника също се дължат разноски в размер на 400 лева за адвокатско възнаграждение в настоящото производство предвид отхвърляне на исковите претенции.

Водим от горното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска за приемане за установено по отношение на „СТФ Комерс“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от Я.Д.С., че дължи на „Кей Енд Ви“ ООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от П.И.П., сума в размер на 454,72 лева главница, дължима по фактури № 9370/31.07.2018 г. и № 9582/30.09.2018 г., ведно със законна лихва върху главницата от подаване на заявлението – 20.06.2023 г. до изплащането ѝ, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 3720/2023 г. на БРС.

ОСЪЖДА „СТФ Комерс“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от Я.Д.С., да заплати на „Кей Енд Ви“ ООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от П.И.П., сумата от 187,27 лева (сто осемдесет и седем лева и двадесет и седем стотинки), представляваща направени съдебно-деловодни разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА „Кей Енд Ви“ ООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от П.И.П., да заплати на „СТФ Комерс“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от Я.Д.С., сумата от 400 лева (четиристотин лева), представляваща направени съдебно-деловодни разноски в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____